

Argument, der ved dette vist enestaaende Exempel fra den enkelte Menighed skulde kunne veilede til at afgjøre Forholdet i Danmarks et Tusinde andre Menigheder. Det forekommer mig at være et Misbrug af et enkelt ganske abnormt Tilfælde at fremsætte et saa grelt Tilfælde som et virkeligt Argument ved en almindelig Lov, og det er et Misbrug, som jeg finder endnu mere paafaldende, naar det gjøres gjældende af et geistligt Medlem, i hvis Mund det i og for sig maa faae større Autoritet ved hans Interesse for disse Sager, end naar det fremsættes af en Anden. Af alle disse Grunde tillader jeg mig, ligesom det ærede Medlem dengang gjorde i den anden Sag, at opfaste en stærk Tvivl om dette faktiske Forhold, og jeg tillader mig endog bestemt at benegte det, indtil jeg ser en virkelig Gjendrivelse af de Sandsynlighedsgrunde, som jeg saa bestemt stiller derimod. Dernæst skal jeg blot med Hensyn til disse 2 Vædringsforslag, der ere stillede, tillade mig at urgere, at der er en væsentlig Forskjel imellem dem, idet det ene blot forudsætter, at der ved at anvende denne Paragraph muligvis vanskelig nok vil kunne undgaaes, at der opstaar Strid i Menigheden, og derfor tales der ikke om, at der er opvaakt Strid mellem de forskjellige Medlemmer, men der tales kun om, at noget Utilbørligt er flet — det er Vædringsforslaget til § 4 — og i den Henseende tror jeg, at der navnlig under religiøse Sammenkomster kan finde noget Saadant Sted, at Menigheden kan have Lov til at frabede sig det. Som bekendt frabad Kjøbenhavns Indvaanere sig i sin Tid de religiøse Sammenkomster, der i den bedste Mening bleve foranstaltede af den daværende Sjællands Biskop, de bleve til Slutning standsede af ham selv paa Grund af Klager over de Misbrug, som fandt Sted ved det. Jeg skal tillade mig at gjentage, at jeg kan ikke Andet end ønske, at haade dette Forslag og det, der for noget andet Formaal er stillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) ved § 7, maa blive vedtaget, for at vi dog endelig tolvte Gang kunde naae en Afgjørelse ved denne Lov, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem for

Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) vil være uvillig til ved 3die Behandling at optage den Tilføielse, at der ligesom i Anordningen af 2den Oktober 1862 skal være Returs fra Biskoppen til Ministeriet; jeg antager ogsaa, at det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Høyer Møller) vil være mere tilbørlig med Vædringen, naar denne Bestemmelse bliver medoptagen. Den ærede Ordfører kom ind paa, at det Forslag, jeg har stillet under Nr. 15, var utilbørligt, idet det kunde hindre den mosaiske Menighed i at anvende det store Ban. Denne Betyrning kan han undlade, thi det er ved Forordningen af 29de Mars 1814 forbudt den mosaiske Menighed at anvende det store Ban. Denne Sag er en af disse Ting, som gribe ind i det borgerliv, hvorfor Statsmagten forbyder Religions-samfundet saadant. Men dette vedkommende Samfund har andre mindre Mibler til at optræde imod et dissentierende Medlem, selv om han ikke dissentierer fuldstændigt, enten han nu, som Tilfældet er med Minoriteten, er mere orthodox eller han er mindre orthodox, og ligeoverfor det, kan jeg tænke mig, at et saadant Menighedsmedlem, uagtet Trossamfundet har en egen Kirkegaard, kunde ønske at begraves paa et andet Trossamfunds Kirkegaard, fordi han paa vedkommende Trossamfunds Kirkegaard ikke kan blive begravet uden visse Ceremonier, som han ikke ønsker udførte af Vedkommende, og derfor forekommer det mig, at, naar man aabner Veien for borgerlig Begravelse, skal man gjøre det alt i Tolerancens Aand og ikke nødes til senere at befale det i Religionsfrihedens Navn. Jeg mente, at der i Forslaget laa, at Vedkommende havde Ret til at faae Ceremonierne anvendte, men jeg skal i alt Fald ved Forslag til 3die Behandling udtrykke det endnu mere bestemt, at vedkommende Dissentere, der ikke have egen Kirkegaard paa vedkommende Steder, ogsaa have Ret til de med deres Trosbekjendelse stemmende Ceremonier ved deres Af dødes Begravelse, naar Folketirken i Tolerancens Aand aabner sin Begravelsesplads for deres Døde.

Schlepperegg: Jeg vil henlede Thingets Opmærksomhed paa Slutningen af § 5,